

ת"פ 8882/11/18 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד ע.ע

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 8882-11-18 מדינת ישראל נ' ע'
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד רוני אלסטר

נגד

ע.ע

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד עמית פרנטי

הכרעת דין

מצאתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש (בן זוג)**, בניגוד לסעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, **איומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין; ו**תקיפה סתם (בן זוג)**, בניגוד לסעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי העובדות, בעת הרלוונטית היו הנאשם והמתלוננת בני זוג נשואים המתגוררים יחד בכפר קסאם, ולהם 6 ילדים משותפים. בעת הרלוונטית, שהה הנאשם כדין בישראל מכוח רישיון עבודה על פי החלטת שר הפנים.

על פי האישום הראשון, ביום 6.7.18 שוחחה המתלוננת בטלפון בבית ועקב אי שביעות רצון הנאשם משיחת הטלפון שניהלה, תקף אותה במכות אגרופ בראשה ובגופה, ובכלל זה אחז באבן ותקף את המתלוננת בראשה. בנסיבות אלה, גידף הנאשם את המתלוננת "שרמוטה" ואיים עליה כי ירצח אותה. בהמשך אחז במברג ובתגובה ברחה המתלוננת אל מחוץ לבית. כתוצאה ממעשיו, נגרמו למתלוננת המטומה בבית חזה שמאלי קדמי בכתף, המטומה באמה שמאל, המטומה ורגישות בבית חזה אחורי מימין וסימנים אדומים בגבה.

על פי האישום השני, כשבועיים עובר למתואר באישום הראשון, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה בפניה באמצעות נעליו. כתוצאה מכך נגרם למתלוננת סימן אדום.

2. במענה לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו. הנאשם הודה שגידף את המתלוננת באישום הראשון, אך הכחיש כי תקף אותה או איים עליה, והכחיש את התרחשותו של האירוע מושא האישום השני.

3. מטעם המאשימה העידו השוטרים סמ"ר סשה וידל, רס"ר תמיר ביבאר, רס"ר אייל וינגרטן, רס"ב רוני יהואש ורס"ל ראוף גנטוס. כמו כן, העידה המתלוננת. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

4. פרשת התביעה מתבססת, רובה ככולה, על עדות המתלוננת, הנתמכת בתיעוד החבלות על גופה, לצד תיעוד שוטרים את הזירה. פרשת ההגנה מתבססת על גרסת הנאשם. כמו כן, נטען למחדלי חקירה מהותיים.

פרשת התביעה

גרסת המתלוננת

5. המתלוננת נשואה לנאשם ולהם שש בנות בגילאים 7-14 (עמ' 31, ש' 4, ש' 6). למתלוננת בן נוסף מנישואים קודמים בשם א' שהיה בן 13 בעת הרלוונטית וגר עימם בבית בכפר קסאם (נ/2, ש' 31). לנאשם שתי נשים נוספות, מהן יש לו ילדים ונכדים נוספים (נ/2, ש' 3-5; עמ' 57, ש' 9-12, ש' 14, ש' 16). מעדותה של המתלוננת עולה שביום האירוע שוחחה בטלפון עם ש.א מכפר קסאם, על מנת שסייע למשפחה במזון ובכסף, כפי שעזר להם בעבר בתקופת הרמדאן, זאת לאור העובדה שהנאשם אינו מפרנס אותה ואת הילדים כנדרש (עמ' 40, ש' 12-19, ש' 22-25, ש' 27, ש' 29-33; עמ' 41, ש' 1). בעודה מדברת עם השייח בטלפון בחדר השינה, נכנס הנאשם הביתה וישב בסלון (עמ' 39, ש' 22, ש' 29-30; עמ' 40, ש' 2), אולם לאחר שהקשיב לשיחה וחשב שהיא בוגדת בו, נכנס לפתע לחדר השינה ולקח לה את הטלפון בעודה מדברת עם השייח (עמ' 40, ש' 11). בנסיבות אלה החל הנאשם לצעוק ולהטיח בה שהיא "שרמוטה" ובהיריון מגבר אחר, הכה אותה באגרופים ואף סטר לבן א' על פניו וא' יצא החוצה. המתלוננת מתארת שהנאשם דחף אותה לרצפה לאחר שחטף מידיה את הטלפון הנייד, תפס אותה מהשערות ודחף אותה שוב לרצפה. היא מתארת שהיא צעקה ומדגימה שהנאשם הכה אותה באגרופים קפוצים (עמ' 33, ש' 27-33; עמ' 34, ש' 4-8).

במשטרה ובבית המשפט תארה שהנאשם תפס מברג צהוב שהיה מונח על השולחן בסלון, אך רק החזיק אותו ולא פגע בה באמצעותו (נ/2, ש' 76-81; עמ' 34, ש' 8-10, ש' 12-16; עמ' 35, ש' 24-25, ש' 27-28; עמ' 44, ש' 29-33; עמ' 45, ש' 1, ש' 22-25).

בהמשך, סיפרה, שהנאשם תפס אבן בלטה והכה אותה בראשה והיא ברחה מהמרפסת, תוך שהיא קופצת מעל קיר לא גבוה, היישר לכוחות המשטרה שכבר הגיעו למקום (נ/2, ש' 6, ש' 8, ש' 31; עמ' 31, ש' 8-12, ש' 14, ש' 19-20, ש' 25-26; עמ' 32, ש' 20, ש' 22, ש' 24-28, ש' 31-33; עמ' 3, ש' 1, ש' 3; עמ' 35, ש' 3-4; עמ' 45, ש' 20-21; עמ' 48, ש' 23, ש' 25; ת/18).

המתלוננת טענה שהנאשם דרש שתבצע בדיקת היריון נוכח חשדו שהיא בוגדת בו, בדיקה שאכן בוצעה ומתועדת בתיק

(ת/18; נ/3, ש' 13-11), אולם הנאשם מכחיש שביקש זאת (עמ' 66, ש' 17-19, ש' 22-23).

6. המתלוננת טענה שכתוצאה מהאירוע נגרמו לה החבלות הנצפות בתמונות (ת/17; ת/19) ואף הצביעה מעל דוכן העדים על כתף ימין, צוואר מצד ימין, כתף שמאל ועל הראש כמקומות בהם הכה אותה הנאשם (עמ' 31, ש' 12-8; עמ' 32, ש' 3). בנוסף, המתלוננת העידה שההמטומות הנצפות בכתף שמאל, האדמומיות בגב והשריטות על אמה שמאל נגרמו ממכות מצד הנאשם כשדחף אותה (ת/17; ת/19; נ/2 ש' 10; נ/3, ש' 9; עמ' 36, ש' 15-18).

7. לגבי האירוע מושא האישום השני טוענת המתלוננת בהודעתה הראשונה במשטרה כי שבועיים עובר לאירוע מושא האישום הראשון, בהיותם לבדם, במהלך ויכוח, לקח הנאשם את ה"נעליים" שלו והכה בפניה וכתוצאה מכך היה לה סימן אדום (נ/2, ש' 41, ש' 43, ש' 45). בהודעתה השנייה טוענת המתלוננת שהאירוע היה **בנוכחות בנה א' (נ/3, ש' 34)**. משנשאלה במשטרה מדוע מסרה קודם לכן שהאירוע התרחש בהיותם **לבד**, ענתה שלא היתה מרוכזת (נ/3, ש' 37-36).

בבית המשפט כבר העידה שהנאשם הכה אותה בלחיה הימנית באמצעות "כפכך פלסטיק" שהרים מהרצפה (עמ' 36, ש' 20, ש' 22; עמ' 37, ש' 18-20, ש' 24, ש' 26), ולא ב"נעליים" כפי שמסרה במשטרה, למרות שמדובר בשתי מילים שונות (עמ' 38, ש' 4-5; עמ' 51, ש' 3-5), כשלטענתה **אינה זוכרת מדוע היכה אותה**, או על מה דיברו, וכי הבנות היו בפנימייה **ורק שניהם היו בסלון** (עמ' 36, ש' 23-26; עמ' 37, ש' 14-17). עוד טענה שלא הגישה תלונה בגין האירוע האמור כיוון שאינה אוהבת להתלונן הרבה (עמ' 38, ש' 1, ש' 5).

תיעוד מצבה הנפשי של המתלוננת

8. חיזוק למצבה הנפשי של המתלוננת ניתן למצוא בעדותם של שני השוטרים שקיבלו את הדיווח ממוקד 100 והגיעו ראשונים לזירה, סמ"ר סשה וידל ורס"ר תמיר ביבאר (עמ' 11, ש' 10-12; עמ' 15, ש' 33). מעדותם של סשה ותמיר עולה כי פרטי האירוע בדו"ח הפעולה שערכו, לפיהם המודיעה דיווחה כי בן חמותה התקשר אליה ואמר לה שאביו מרביץ לאמו ומאיים עליה עם **אקדח**, מוטמעים אוטומטית ממוקדן של מוקד 100 ולמעשה הדיווח על פרטי האירוע לא הועבר אליהם ישירות (ת/1; עמ' 10, ש' 12-14, ש' 19; עמ' 13, ש' 14). בעת הגעתם לזירה, סשה ותמיר התרשמו שניהם מסערת הרגשות בה היתה שרויה המתלוננת. סשה תיעד שראה את המתלוננת יוצאת מהבית ומתחילה **לצעוק**, והגם שלא הבין את תוכן דבריה כיוון שדיברה בערבית, היא היתה **מאוד נסערת**. בהמשך העיד שהנאשם פתח את דלת הבית, כשסשה לא זיהה אצלו התנהגות חריגה, ובסריקה בבית נראה **שהכל תקין ומסודר**, והנאשם עוכב לחקירה (ת/1; עמ' 11, ש' 1-2, ש' 6, ש' 8). גם תמיר תיעד את מצבה הנפשי של המתלוננת והעיד שהיא יצאה מהבית **בריצה בוכה בהיסטריה, נשכבה על הרצפה והחלה לתת לעצמה מכות בראש עם יד ימין** (עמ' 13, ש' 3-1; עמ' 14, ש' 24, ש' 26-27).

9. יש לציין שבסריקות שביצעו השוטרים סשה ותמיר בבית לא נמצא אקדח; לא נמצא מברג; ואף לא נמצאה אבן בלטה (עמ' 10, ש' 22, ש' 26-27; עמ' 13, ש' 29-32; עמ' 14, ש' 1, ש' 3; עמ' 11, ש' 16, ש' 18; עמ' 14, ש' 5-7).

בחירת מהימנות גרסת המתלוננת

10. ייאמר כבר עתה כי בחירת גרסתה של המתלוננת מעלה שאלות רבות, נוכח קיומן של פירוט וסתירות מהותיות, שלצערי **אינן** מאפשרות מתן משקל מכריע לגרסתה ולא מאפשרות לקבוע את העובדות ואת השתלשלות העניינים המדויקת בין הנאשם למתלוננת במהלך האירוע, בהתאם לרמת ההוכחה הנדרשת בהליך הפלילי.

כך למשל, בתחילה מתארת המתלוננת שהנאשם הכה אותה בסטירות על הפנים ודחף אותה בסלון מול הבנות וא' (עמ' 31, ש' 29-33; עמ' 32, ש' 1; עמ' 33, ש' 5) ולבסוף אף תפס אבן מאדנית של נענע במרפסת הבית, בלטה חומה, והכה אותה בראשה (נ/2, ש' 20; עמ' 31, ש' 11-12; עמ' 32, ש' 5-11; עמ' 46, ש' 24, ש' 26). בנוסף, במשטרה, המתלוננת אמרה שזקוקה לטיפול רפואי כיוון ש"הראש שלי כואב מאוד" (נ/2, ש' 33), לשוטרים שהגיעו לזירה אמרה שהנאשם "תפס אבן ודפק לה בראש" (ת/20), ומעל דוכן העדים חזרה והצביעה על ראשה כמקום בו חבל בה הנאשם (עמ' 31, ש' 11).

עם זאת, בהמשך עדותה החלה המתלוננת ממזערת מהמכה עם האבן בראש וטענה שהנאשם "נגע לי משהו קל" עם האבן וכן "לא הזיק לי הרבה בראש" (עמ' 35, ש' 31). גם כשנשאלה אם ירד לה דם ענתה "כן חפוף קצת מאחורה" (עמ' 32, ש' 13-16) ובחקירתה הנגדית חזרה על כך שמדובר בפגיעה קלה "חפוף" וכי היא ניקתה את הדם (עמ' 46, ש' 10-13).

למותר לציין שבבסיס הפער בין הגרסאות עומדת העובדה לפיה **לא נמצאו כל סימני חבלה בראשה או בצווארה של המתלוננת**, לא כל שכן פצעים מהם זב דם שאינם בבחינת חבלות יבשות.

11. סתירה נוספת נוגעת ל**איום ברצח** אותו ייחסה המתלוננת לנאשם (סעיף 4 לכתב האישום). בהודעתה במשטרה טענה המתלוננת שבמהלך האירוע איים הנאשם כי ירצח אותה (נ/2, ש' 20, ש' 69), טענה אותה הכחיש הנאשם. עם זאת, טענה זו לא מוזכרת מכאן ואילך - לא בהודעתה השניה במשטרה ולא בעדותה בבית המשפט. למעשה, למרות שהמתלוננת נשאלה בחקירתה מספר פעמים מה אמר לה הנאשם במהלך האירוע, היא השיבה שרק קילל אותה "שרמוטה" (קללה בה מודה גם הנאשם עצמו), ולא אמר לה שום דבר נוסף (עמ' 32, ש' 18; עמ' 33, ש' 7-9, ש' 9). רק לאחר ריענון זיכרונה מהודעתה במשטרה נזכרה המתלוננת בדבריה במשטרה, אולם כעת טענה שלא היה לנאשם נשק וכוונתו היתה רק להכות אותה ולא לרצוח אותה, כשלדבריה השתמש במילה "קטאל" בעלת אותה משמעות בשפה הערבית (נ/2, ש' 20; עמ' 33, ש' 10-12, ש' 14-16, ש' 18, ש' 22, ש' 24-25).

בנקודה זו יוער שהנאשם, לדידו, מכחיש בחקירתו שאיים לרצוח את המתלוננת (ת/3, ש' 68), והגם שמודה כי פלט בחקירתו "שקרנית, אינשאללה תמות" (ת/3, ש' 72) ו"שההורים שלה יהרגו אותה לא אני" (ת/3, ש' 74) טוען שמדובר ב"סלנג" ולא התכוון שתמות (ת/3, ש' 65-66, ש' 74; עמ' 63, ש' 13-14).

ייאמר כבר כעת, שקיים ספק של ממש אם מדובר באיום שנאמר על ידי הנאשם, הלכה למעשה, מקום בו המתלוננת ציינה זאת בשולי עדותה במשטרה, ולאחר מכן לא חזרה על כך וכלל לא זכרה זאת. בנוסף, עסקינן במילה דו משמעית,

ובהקשר של עבירת האיומים נודעת משמעות רבה להבדל שבין "הכאה" ל"רצח", ויש לנקוט בפרשנות המקלה עם הנאשם כשאף מעדותה של המתלוננת עצמה עולה שלא תפסה את הדברים כאיום ברצח.

12. לאור האמור, כבר עתה אני קובע שלא הוכחה לפניי, במידה הנדרשת בהליך הפלילי, עבירת האיומים.

13. סתירה מהותית נוספת עולה נוכח גרסת המתלוננת באשר לשימוש הנטען במברג ובאבן (בלטה) במהלך האירוע. מחד, מעידה המתלוננת שבעת שהנאשם תפס את המברג בידו היא **ברחה** מהמרפסת לרחוב (עמ' 34, ש' 18), ומאידך חוזרת ומעידה מספר פעמים שהנאשם **החזיק במברג לפני שהכה בראשה עם האבן** (עמ' 34, ש' 22-20, ש' 24-23). לעומת זאת, בבית המשפט אישרה המתלוננת דברים הפוכים שאמרה לרס"ל ראוף גנטוס בזירה, כפי שתיעד בדו"ח הפעולה (ת/20) -

"לדברי האישה היתה בבית ומדברת בטלפון עם שייח התורם לה ולילדיה אוכל ובהגעת בעלה הוא התחיל לצעוק עליה שהיא בוגדת בו, לדברי האישה הוא תקף אותה באגרופים ובעיטות על הראש והגב וטענה גם שתפס אבן ודפק לה בראש ולאחר מכן הוא לקח מברג מהמטבח ורץ לדקור אותה אך הצליחה לברוח..."

למען הסר ספק, המתלוננת אף מאשרת כי הדברים נאמרו סמוך מיד לאחר האירוע, כשהאירוע עדיין טרי בזיכרונה (עמ' 47, ש' 13-12, ש' 17-14). את הסתירה מסבירה בכך שהיה מברג ואחר כך אבן, אך השוטר כתב הפוך (עמ' 47, ש' 19). יש לציין כי תוכן הדברים עצמו נעדר היגיון פנימי, הואיל והמתלוננת עצמה מתארת כי בריחתה מהמרפסת היוותה את תום האירוע, שכן ברחוב נתקלה כבר בשוטרים, ועל כן ברור שלא חזרה לאחר מכן לבית והוכתה באבן בראשה. כשעומתת המתלוננת עם חוסר היגיון זה בגרסתה, העלתה לפתע שלוש גרסאות חדשות לאירוע -

א. **הנאשם רדף אחריה אל מחוץ לבית, תפס אותה והכה בה באבן בראש** (עמ' 34, ש' 26; עמ' 44, ש' 15-13; עמ' 45, ש' 30, ש' 32).

ב. **הנאשם רדף אחריה מחדר השינה למרפסת והכה בה באבן במרפסת** (עמ' 34, ש' 28; עמ' 35, ש' 33-30; עמ' 36, ש' 1-3; עמ' 44, ש' 8-11), כשבשלב מסוים אף טענה כי **הכה בראשה באבן כשישבה על הרצפה במרפסת** (עמ' 35, ש' 33-30).

ג. **היא ברכה מהסלון (שם הרים הנאשם את המברג) אל חדר השינה ומשם אל המרפסת ושם הכה בה באבן** (עמ' 34, ש' 32-30; עמ' 35, ש' 1).

14. המתלוננת סותרת עצמה גם באשר למיקום האבן, כשבמסגרת טענה ש"זאת היתה אבן בלטה שהיתה בכניסה לבית וזה היה בצבע חום והבלטה עכשיו בתוך הבית" (נ/2, ש' 21-20), בעוד שבעדותה בבית המשפט תיארה שהנאשם רדף אחריה למרפסת ושם לקח בלטה מאדנית והכה בה. המתלוננת שרטטה את הבית וסימנה את הכניסה לבית ומיקום האבן במרפסת כשאין חולק שמדובר **בשני קצוות הבית (נ/1; ת/21; עמ' 38, ש' 15, ש' 17)**. משעומתה עם הסתירה השיבה המתלוננת שאמנם אמרה בכניסה לבית אך התכוונה למרפסת (עמ' 46, ש' 18-16, ש' 20, ש' 22).

15. גם באשר לחבלת הראש הנטענת, המתלוננת מחליפה גרסאות. תחילה טענה שהיא נחבלה בראשה מהאבן ושירד לה דם מאחורי הראש; בהמשך טענה שקיבלה מכה מהאבן בידה, כשהיא מצביעה על יד ימין בין המרפק לכף היד ומפנה לתמונה בה נראית החבלה על אמת היד (עמ' 36, ש' 8-12), כשלטענתה תחילה הכה בה הנאשם בראש אך כשהתגוננה האבן פגעה בידה (עמ' 36, ש' 14). לבסוף, בחקירה הנגדית, טענה לראשונה שהנאשם הכה בה עם האבן על קודקוד הראש (עמ' 35, ש' 30-31), ושירד לה דם מהצוואר (עמ' 46, ש' 1, ש' 3, ש' 5, ש' 7, ש' 9, ש' 15).

התקשיתי לקבל איזו מגרסאותיה של המתלוננת. ראשית, אין למתלוננת כל סימן חבלה בראש או בצוואר, וחבלה כנטען לא תועדה על ידי מי מהשוטרים; שנית, מדובר בגרסאות שונות וכבושות, שלא נאמרו במשטרה, דוגמת פגיעה בצוואר או התגוננות באמצעות היד; ושלישית, מדובר במיקומי חבלות ובתיאורי התרחשויות שאינם מתיישבים אלה עם אלה.

16. אף באשר לתיאור באיום באמצעות מברג לא ניתן לקבוע מסמרות. הגם שעולה מדו"ח הפעולה של רס"ל ראוף גנטוס שהמתלוננת הזכירה שנאשם החזיק במברג (ת/20) הרי שכאשר המתלוננת תיארה את האירוע בהודעתה במשטרה היא אינה מזכירה מברג. רק כשהחוקר רס"ר אייל וינגרטין שואל אותה, ברחל בתך הקטנה, "האם הבעל שלך לקח מברג מהמטבח ובא לדקור אותך היום?" היא עונה "כן, מול הבנות שלי" (נ/2, ש' 72-73). בבית המשפט טענה המתלוננת שמכיוון שהנאשם לא פגע בה באמצעות המברג אלא רק החזיק אותו, לא הזכירה זאת במשטרה (עמ' 45, ש' 2-4, ש' 28).

גם בבית המשפט כשמתארת המתלוננת את האירוע בחקירה הראשית היא אינה מזכירה את המברג, אלא רק בשלב מאוחר יותר (עמ' 34, ש' 8), ואף כשמחזרת בחקירתה הנגדית את האירוע כולו, היא אינה מזכירה זאת -

"ש. ומה קרה במרפסת?

ת. רציתי לקפוץ, תפס אותי, היכה אותי, תפס את האבן, נתן לי מכה קטנה, נגע לי קצת בראש וביד (מצביעה על יד ימין) נהייתה לי שריטה, אח"כ מישוה דפק בדלת והוא הלך לפתוח ואני קפצתי.

ש. מי דפק בדלת?

ת. המשטרה.

ש. המשטרה דפקה בדלת?

ת. כן.

ש. ולכל הסיפור הזה יש לך משהו להוסיף, ששכחת להגיד?

ת. לא.

ש.ב לא שכחת כלום? בטוח?

ת. יש לי הרבה בעיות בחיים, יש לי עניינים עם הילדים.

ש.ב למה לא סיפרת לנו עכשיו כלום על המברג?

ת. סיפרתי על המברג בהתחלה

ש. אבל עכשיו הוא הלך איתך צעד צעד ולא אמרת על המברג. אני אומר לך שלא היה שום מברג.

ת. הוא תפס אותו אבל לא נגע בי" (עמ' 44, ש' 16-30).

בכך לא סגי. סוגיית המברג, גם כשמוזכרת, אינה חפה מסתירות. בדו"ח הפעולה מתועד שהמתלוננת אמרה לשוטור ראוף ש"הוא (הנאשם) לקח מברג מהמטבח ורץ לדקור אותה אך הצליחה לברוח" (ת/20), במשטרה היא עונה בחיוב, כאמור, על השאלה "האם הבעל שלך לקח מברג... ובא לדקור אותך...", לעומת גרסתה בבית המשפט לפיה "הוא גם רצה לתפוס את המברג" (עמ' 34, ש' 8), "הוא החזיק במברג אבל הוא לא פגע בי" (עמ' 45, ש' 7) וכן "הוא רק החזיק אותו" (עמ' 45, ש' 28).

ויודגש - המתלוננת כלל אינה מפנה את השוטרים בזירה לקיומם של האבן והמברג, למרות שלטענתה המברג היה מונח על השולחן בסלון (עמ' 47, ש' 9), ואת הבלטה הכניסה לתוך הבית והחזיקה אותה בידה כדי להראות אותה לשוטרים (עמ' 46, ש' 28-29). תמיהה זו מתחדדת נוכח העובדה שהמתלוננת מודה שהיו בזירה שוטרים דוברי ערבית שגבו ממנה גרסה ראשונית (עמ' 46, ש' 33; עמ' 47, ש' 11) וכי לטענתה אמרה להם שהנאשם הכה בה בבלטה (עמ' 47, ש' 2-1). בנקודה זו אין בידי לקבל את טענת המתלוננת לפיה כשדיברה עם השוטור "דעתה הוסחה" והיא "שכחה" להציג את הבלטה, הואיל ואין חולק, אף לגרסתה, שמדובר בראיה מרכזית המהווה את לב לבו של התיק (עמ' 47, ש' 3-5, ש' 7).

בנסיבות אלה, נוכח קיומן של סתירות רבות ומהותיות בגרסתה של המתלוננת, איני יכול לסמוך ידי על גרסתה, הן באשר לאיום באמצעות המברג והן באשר להכאתה באמצעות אבן (בלטה).

17. המתלוננת אף סותרת עצמה גם באשר ללב האירוע, שעה שבבית המשפט היא מתארת שהנאשם חטף לה את הטלפון הנייד מהיד ודחף אותה לרצפה ואף הכה אותה בעודה שרועה על הרצפה (עמ' 33, ש' 33; עמ' 41, ש' 26-29, ש' 30-32; עמ' 42, ש' 2-6, ש' 9-10, ש' 14), תיאור שלא בא זכרו בהודעותיה במשטרה (נ/2; נ/3). בבית המשפט טענה המתלוננת שאינה יודעת למה לא אמרה זאת במשטרה ושלא שאלו אותה (עמ' 42, ש' 1).

גם תיאור האופן בו הכה אותה הנאשם אינו ברור, הואיל ובמשטרה ובבית המשפט טענה שהנאשם הכה בה באגרופים (נ/2, ש' 8; ת/20; עמ' 34, ש' 4-8) ובבית המשפט אף הדגימה בידיה אגרוף ביד סגורה -

"ש. איך הוא היכה אותך?

ת. מצביעה על הכתפיים. הוא היכה אותי ביד.

ש. יד פתוחה? סגורה? אגרוף? סטירה? תפרטי.

ת. מצביעה עם אגרופים סגורים. הוא גם רצה לתפוס את המברג, אבל לא נגע בי עם המברג"

(עמ' 34, ש' 4-8).

עם זאת, בחקירתה הנגדית שינתה גרסה וטענה שהכוונה ל"סטירות כאלה, ככה כאפות" (עמ' 42, ש' 8), וזאת בניגוד לאמור לעיל.

יש לציין כי המתלוננת סותרת עצמה אף בנוגע לשלב בו קיבלה אגרופים, כשמחד טוענת שהנאשם הכה בה באגרופים כשהיתה שכובה על גבה ברצפה (עמ' 42, ש' 11-14, ש' 20-22), ומאידך מעידה שהכה בה באגרופים לאחר שקמה

מהרצפה וישבה על הספה (עמ' 42, ש' 15-16). המתלוננת מצאה דרך "ליישוב" סתירה זו בכך שהעידה שנאשם הכה בה גם כשהיתה על הרצפה וגם כשישבה על הספה (עמ' 42, ש' 17-18).

גרסה כבושה עלתה **רק** בבית המשפט עת העידה שהנאשם **נעל** את דלת הכניסה לבית עם המפתח ולקח את המפתח אליו כדי שלא תוכל לצאת מהבית (עמ' 31, ש' 16; עמ' 35, ש' 22; עמ' 43, ש' 27-33; עמ' 44, ש' 1).

18. סתירה מהותית נוספת בגרסת המתלוננת נוגעת לקיומו של מכשיר טלפון במהלך האירוע. המתלוננת תארה שכבר בתחילת האירוע, לאחר ששמע שהיא מדברת בטלפון, הנאשם נכנס לחדר השינה **ולקח לה את הטלפון הנייד** (עמ' 33, ש' 1). גרסה זו מובאת אף בעדותו של הנאשם אשר מודה שלקח את הטלפון הנייד מהמתלוננת, הכניסו לכיסו, וזה הוחזר לה רק בתחנת המשטרה לאחר החקירה (עמ' 55, ש' 1-2). אולם בהמשך עדותה טענה המתלוננת כי בתה **נ'** היא שלקחה מידה את הטלפון הנייד, **עטפה אותו במגבת והחביאה אותו** (עמ' 42, ש' 3-4).

המתלוננת לדידה מנסה ליישב סתירה זו בכך שטוענת כי לאחר שהנאשם לקח ממנה את הטלפון, **היא סובבה את ידו בסלון ולקחה בחזרה את הטלפון שלה ואז נ' לקחה אותו אליה**. משנשאלה כיצד, אם כן, ראתה שאשתו של שריף מתקשרת, טענה המתלוננת שהיא התקשרה **לטלפון של בנה א'** (עמ' 43, ש' 15-16, ש' 18). לא זו בלבד שגרסה זו סותרת את טענתה לפיה כשיצא א' מהבית ככל הנראה התקשר והזעיק את המשטרה ועל כן שוטרים הגיעו מיד בתום האירוע (עמ' 35, ש' 5-6, ש' 10), כמו שטוען אף הנאשם (עמ' 55, ש' 20), אלא שמיד חוזרת בה המתלוננת ומעידה שאשתו של שריף בעצם התקשרה לטלפון **שלה** (עמ' 43, ש' 19-22).

19. זאת ועוד, לטענת המתלוננת הוויכוח החל בחדר השינה **והמכות היו רק בסלון הבית**, אשר נמצא בכניסה לחדר השינה (עמ' 35, ש' 14-16; עמ' 43, ש' 13, ש' 23-24, ש' 26). דברים אלה סותרים מניה וביה את תיאורה בחקירה הראשית שם עלה במפורש שהנאשם החל **להכותה כבר בחדר השינה** בעודה מדברת בטלפון (עמ' 33, ש' 27-33).

20. סתירה מהותית נוספת נוגעת לחבלות הנטענות על גופה של המתלוננת. הגם שאין חולק בדבר קיומן של חבלות על גופה של המתלוננת, הרי שקיימת מחלוקת באשר למקורן. לטענת המתלוננת החבלות הן תוצאה של מכות מצד הנאשם באירוע, בעוד שלטענת הנאשם המתלוננת נפלה במהלך עבודתה במשק בית יום קודם לכן, ואף הראתה לו את החבלות בערב שלפני האירוע (**ת/3**, ש' 78-79, ש' 81; עמ' 56, ש' 13-15; עמ' 61, ש' 1-3, ש' 29; עמ' 62, ש' 1-4; עמ' 66, ש' 26). המתלוננת לדידה מאשרת שעבדה במשק בית אצל אישה בשם **ח'**, אשר מתגוררת יחד עם אמה **ס'**, ביום שלפני האירוע, אולם מכחישה שנפלה במהלך עבודתה או שהראתה לנאשם חבלות ערב לפני האירוע (**נ/3**, ש' 16-17, ש' 19; עמ' 47, ש' 22, ש' 24, ש' 26, ש' 28).

עיון בגרסת המתלוננת לענין זה מעלה סתירה כבר באשר לזהות המעסיקה, כאשר לא ברור האם היא עובדת אצל ח' (**ת/7**) או אצל ס' (**נ/3**, ש' 16, ש' 21; עמ' 47, ש' 26), ומי מהשתיים סובלת מנכות. כך, בבית המשפט טענה המתלוננת שח' **נכה** ולכן היתה אצלה ביום חמישי וטיפולא באמא שלה (עמ' 47, ש' 31-33; עמ' 48, ש' 1-3, ש' 4-5), זאת בניגוד גמור לגרסתה במשטרה בה טענה ש**ס'**, **אמה של ח'**, **היא נכה**, ובניגוד לגרסתה של ח' עצמה בשיחתה עם

רס"ב רוני יהואש, כשאמרה לו כי אמה, ס', נכה והיא לא יכולה לדבר (ת/7) -

"ש. וביום חמישי, את זוכרת אם ח' היתה?

ת. כן. היא היתה בבית. היא נכה. אני אז טיפלתי באמא שלה.

ש. ח' היתה וגם הבת שלה היתה?

ת. כן. היא לא יכולה לצאת. היא נכה.

ש. מי נכה? ח' או אמא שלה?

ת. ח'.

ש. אבל בהודעה השניה את אומרת שאמא של ח' היא נכה.

ת. אני לא אמרתי שס' נכה, רק ח' נכה. גם הנאשם יודע" (עמ' 47, ש' 32-33; עמ' 48, ש' 3-1).

"אני עובדת עוזרת בית אצל אימא של ח' לא אצל ח' שם האמא ס' אבן ברי היא נכה... אין לי פלאפון של ס' היא חולה נכה אין לה דיבור לא יכולה לדבר אפילו שתדבר איתה היא לא יכולה לענות..." (נ/3, ש' 21-23).

"... ח' מסרה כי אמא שלה נכה ולא יכולה לדבר..." (ת/7).

נוכח הסתירה האמורה שינתה המתלוננת בבית המשפט את גרסתה וטענה שס' היא נכה, וכי **"יש לה עגלה לס', אני מרימה אותה, שמה אותה על העגלה ומקלחת אותה"** (עמ' 48, ש' 6-9), ואף מודה שס' מדברת קצת (עמ' 48, ש' 11). למותר לציין כי אין בפי המתלוננת הסבר לכך (עמ' 48, ש' 12-13).

21. מעבר לכך, בעדות המתלוננת אף סתירות המצויות בשולי האירוע.

כך, במקום אחד סיפרה המתלוננת שהמכות החלו **לאחר שבנה א' יצא מהבית** (עמ' 35, ש' 8); ובמקום אחר סיפרה שא' **נכח בעת שהנאשם חטף לה את הנייד, הכה אותה ומשך בשערה**, אך הוא לא ראה שהנאשם הכה בה באבן (עמ' 38, ש' 29; עמ' 39, ש' 14, ש' 16-18).

כך, למרות שהמתלוננת מתארת שהיא משוחחת עם השייח אשרף מידי שבוע במהלך תקופת הרמדאן (עמ' 40, ש' 29-33; עמ' 41, ש' 1), במשטרה היא מסרבת למסור את פרטיו של השייח ואף בעדותה בבית המשפט טענה שאין לה את מספר הטלפון שלו מכיוון שהחליפה טלפון (או שהטלפון התקלקל או נשרף) (עמ' 41, ש' 2-3, ש' 5-7, ש' 8-15, ש' 19-21). משעומתה עם האמור, הודתה **ששיקרה** במשטרה היות ולא רצתה לערב אותו (נ/2, ש' 16-18; עמ' 41, ש' 23, ש' 25).

וכך, סיפרה המתלוננת שהיא מטופלת בלשכת הרווחה במקום מגוריה (נ/2, ש' 59; נ/3, ש' 28-30; עמ' 49, ש' 4-5) וכי בנותיה נלקחו למוסד בטיבה, כביכול, בעקבות אירוע האלימות עם הנאשם לאחר שסיפרה לעובדת הסוציאלית על כך (עמ' 49, ש' 7-10, ש' 11-12, ש' 13-16); אלא שבחקירתה הנגדית התברר שכבר משנת 2016 בנותיה הוכרו כקטינות נזקקות עקב דיווחים אודות הזנחה ושוטטות, והוצאו מהבית, וכי למעשה היה זה הנאשם ששימש ההורה הפעיל שטיפל בבנות (עמ' 49, ש' 17-20, ש' 23, ש' 33; עמ' 50, ש' 1).

22. בנוסף לכרסום במהימנותה של המתלוננת, אשר כאמור מהווה נדבך עיקרי בפרשת התביעה, הרי שיתר התשתית הראייתית שהונחה לפניי אף היא אינה מניחה את הדעת.

כך, למרות שבתחילה עלתה אינדיקציה לכך שהנאשם עשה שימוש באקדח, עד מהרה התברר שמדובר בטענה בעלמא. בדיווח למוקד 100 של אישה בשם **היבא**, ובדברים שמסרה בטלפון לשוטרי תמיר בזירה עלה, כביכול, שהנאשם איים על המתלוננת באמצעות אקדח (**ת/1**; **ת/2**; **ת/5**; **ת/5א**; עמ' 13, ש' 16, ש' 18, ש' 20). עם זאת, אקדח לא נמצא מעולם בזירה, הנאשם מכחיש שיש לו גישה לנשק (**ת/3**, ש' 4, ש' 85; עמ' 17, ש' 2-3) ואף המתלוננת **מכחישה** זאת במשטרה ובבית המשפט (עמ' 13, ש' 22; עמ' 33, ש' 14-16, ש' 20; **נ/2**, ש' 50-51, ש' 68-69, ש' 86; עמ' 18, ש' 17-22, ש' 26-31; עמ' 33, ש' 20).

באופן דומה, בתחילה עלתה אינדיקציה להכאת הילדים, זאת לאחר שהשוטר תמיר תיעד כי בהגיעו לבית ראה מספר ילדים בוכים שאמרו לו ש"אבא (הנאשם) הרביץ להם" (עמ' 14, ש' 33) ושוחח עם חלקם (עמ' 15, ש' 8, ש' 10). אולם, לא רק שגרסתו של השוטרי תמיר נסתרת בגרסת הנאשם (עמ' 55, ש' 28-29; עמ' 60, ש' 15-18, ש' 26), אלא שהיא נסתרת מניה וביה אף בגרסת המתלוננת עצמה אשר **שוללת** שהנאשם הרביץ לילדיהם (**נ/2**, ש' 49, ש' 63; **נ/3**, ש' 39-40), למעט העובדה שסטר על פניו של בנה א', כשאין בפיו של השוטרי תמיר תשובה לסתירה (עמ' 15, ש' 1-5).

בנוסף, למרות שאותה היבא מסרה, לכאורה, לשוטרי תמיר בזירה שהנאשם כלא את בתו בחדרה ואינו נותן לה לצאת, הרי שהלכה למעשה בסריקה שערכו תמיר והשוטרי סשה בבית לא נמצאו ילדים נעולים בחדרים ולא עלתה כל אינדיקציה לכך (**ת/2**; עמ' 15, ש' 11-13, ש' 15, ש' 17, ש' 19).

בנסיבות אלה, איני נותן כל משקל לגרסה המופיעה בדיווח למוקד 100 מפיה של היבא (**ת/5**; **ת/5א**) המהווה **עדות שמיעה**. לא זו בלבד שהיבא לא נחקרה במשטרה ולא הובאה לעדות, למרות ניסיון שנעשה לזמנה (**ת/11**), אלא שמדובר בדיווח רצוף פרטים שאינם נכונים כלל ועיקר, ובכלל זה - העובדה שהנאשם החזיק ואיים באקדח; העובדה שהנאשם היכה את הילדים; והטענה שאין מדובר בתקיפה ראשונה מצד הנאשם, טענה שנסתרת על ידי המתלוננת אשר שללה אירועי אלימות נוספים מצדו.

23. נוכח כל האמור, נותר בליבי **ספק** באשר לגרסת המתלוננת לגבי אופן התרחשות האירוע ואיני יכול לקבוע שיש להעדיף את גרסתה על פני זו של הנאשם, חרף הקשיים הרבים שבגרסתו (ראה להלן). לפיכך, אין ביכולתי לקבוע, מעבר לספק סביר, את נסיבות האירוע ואת עובדותיו המדויקות.

24. כאמור, גם בנוגע לגרסת המתלוננת באשר לאירוע מושא האישום השני אין בידי לקבוע ממצאי עובדה. מדובר באירוע אותו מתארת המתלוננת באופן לאקוני שאף הוא אינו קוהרנטי, ורב בו הנסתר על הגלוי. המתלוננת טענה במשטרה שהנאשם הכה בפניה באמצעות "**נעליים**", **בנוכחות בנה א'**, וכי נותר לה סימן אדום בלחיה (**נ/2**, ש' 41, ש' 43, ש' 45; **נ/3**, ש' 34, ש' 36-37), ובבית המשפט התברר שמדובר בכלל בכפכך **פלסטיק** (עמ' 51, ש' 5; עמ' 36, ש' 20, ש' 22; עמ' 37, ש' 18-20, ש' 24, ש' 26; עמ' 38, ש' 4-5), וכי לטענתה **אף אחד לא היה עד** למכה או לאחריה (עמ' 51, ש' 7, ש' 9). המתלוננת אף סותרת עצמה באשר לרקע לתקיפה האמורה, כשבמשטרה טענה כי **אינה יודעת** למה הכה אותה הנאשם באירוע זה (**נ/2**, ש' 47; עמ' 36, ש' 24), וגם בחקירתה הראשית טענה שהכה

אותה בזמן שישבו ודיברו ואינה זוכרת על מה דיברו, או מדוע הכה אותה (עמ' 36, ש' 22-26; עמ' 37, ש' 14-17),
ורק בחקירתה הנגדית טענה שהיה זה בגלל שגילה שנתנה כסף לבנה שריף, שאינו בנו של הנאשם, בעת שהיה
בכלא (עמ' 51, ש' 12, ש' 14, ש' 18, ש' 20), מבלי שיודעת להסביר מדוע נמנעה מלומר זאת במשטרה או בחקירה
הראשית, למרות שנשאלה על כך במפורש (עמ' 51, ש' 23-26).

לאור האמור, לא השתכנעתי, ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, שהאירוע מושא האישום השני התרחש, לא כל שכן
באופן בו מתארת המתלוננת בגרסתה.

פרשת ההגנה

25. כאמור, הנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט שהכה את המתלוננת כמפורט בכתב
האישום (עמ' 55, ש' 23-24; עמ' 56, ש' 24-26), כאשר המתלוננת ציינה שלמעט שני האירועים הנ"ל, לא היו עוד
מקרי אלימות (עמ' 38, ש' 18-23). הנאשם מכחיש שתקף את המתלוננת באגרופים בראשה ובגופה, מכחיש שאיים
לרצוח אותה או כי אחז במברג או כי הכה בראשה באבן (עמ' 55, ש' 32; עמ' 56, ש' 3-4; ת/3, ש' 29-33, ש'
36-34, ש' 44-48, ש' 53), ואף מכחיש את קרות האירוע מושא האישום השני (ת/3, ש' 57-59; עמ' 56, ש' 20-23).

26. מעדותו עולה שביום האירוע חזר מהעבודה ושמע את המתלוננת מדברת בטלפון בחדר השינה ועל כן התיישב
בסלון כדי לא להפריע לה בשיחה. עם זאת, מתוכן השיחה שמע וחשד שהיא מדברת עם גבר אחר עמו היא מנהלת
קשר מאחורי גבו (ת/3, ש' 38-39; עמ' 54, ש' 15-19, ש' 27; עמ' 57, ש' 22-24; עמ' 64, ש' 2-3). בנסיבות אלה
נכנס הנאשם לחדר השינה, ניתק את השיחה, לקח מהמתלוננת את הטלפון ושם אותו בכיסו. כמו כן, צעק עליה והטיח
בה שהיא מדברת עם מאהב (עמ' 54, ש' 19-24; עמ' 55, ש' 1-2; עמ' 64, ש' 7-8, ש' 12-13, ש' 15). הנאשם
מודה שכעס מאוד בסיטואציה זו (ת/3, ש' 41; עמ' 55, ש' 2-5), צעק וקילל אותה "שרמוטה", אולם הוא מכחיש מכל
וכל שהכה את המתלוננת, טען שזו אינה דרכו ועמד על כך ששלט בעצמו (ת/3, ש' 61; עמ' 55, ש' 15; עמ' 58, ש'
14-17, ש' 16; עמ' 63, ש' 8-9; עמ' 65, ש' 19-24, ש' 30-31).

במהלך הצעקות וחילופי הדברים ביניהם מתאר הנאשם שא' יצא מהבית והמתלוננת דחפה אותו (את הנאשם) והוא
נפל לרצפה. בשלב זה התקשר הנאשם לס', אחיה של המתלוננת, וסיפר לו שתפס את המתלוננת בוגדת בו בשיחה עם
מאהב וס' ביקש לדבר עם המתלוננת שהכחישה באוזניו את הדברים (ת/3, ש' 87-88; עמ' 55, ש' 5-10, ש' 11-16).

יצוין שהנאשם לא ציין זאת בחקירתו במשטרה (עמ' 57, ש' 31-33; 58, ש' 1-3), אולם את השיחה עם אחיה
מאשרת גם המתלוננת בעדותה.

הנאשם מאשר שעם הגעת השוטרים המתלוננת היתה מחוץ לבית, אך הוא מכחיש שברחה (עמ' 62, ש' 25-28).

27. באשר לטענת המתלוננת אודות איום באמצעות מברג, הנאשם מכחיש שהחזיק כלי עבודה בבית בעת
הרלוונטית, וטען שהיה עסוק בבניית ביתם החדש, כך שכלי העבודה היו במחסן בבית החדש ובזמן האירוע לא היה מברג
כלל (ת/3, ש' 70-73; עמ' 56, ש' 7-10; עמ' 65, ש' 10, ש' 13).

בנוגע לחבלות על גופה של המתלוננת, טען הנאשם, כאמור, שהמתלוננת הראתה לו בעצמה את החבלות ערב לפני האירוע, לאחר שלדבריה נפלה במהלך עבודות משק בית אצל ח' וס' (ת/3, ש' 79-78, ש' 81; עמ' 56, ש' 13-15; עמ' 61, ש' 1-3, ש' 29; עמ' 62, ש' 1-4; עמ' 66, ש' 26). לחילופין, טען הנאשם שלא מן הנמנע שחלק מהחבלות נגרמו לה בעת שנשכבה על הארץ והרביצה לעצמה בנוכחות השוטרים (ת/2; עמ' 60, ש' 27-31; עמ' 61, ש' 3-4).

28. הגם שגרסת הנאשם אינה חפה מבעיות, הרי שבאתי לכלל מסקנה שאין, בהכרח, לדחותה ולהעדיף את גרסת המתלוננת על פניה.

ראשית, הנאשם הצביע על מניע סביר מצד המתלוננת לטפול עליו אשמת שווא, הואיל ותפס אותה, לכאורה, בבגידה, דבר שהוביל אף לפירוק התא המשפחתי, ולא מופרכת טענתו שעל מנת לחלץ עצמה מהסיטואציה המביכה טענה שנהג בה באלימות (ת/3, ש' 83; עמ' 61, ש' 6-8; נ/2, ש' 71; נ/3, ש' 42-44). הגם שעובדה זו יכולה לפעול אף כנגד הנאשם, מכיוון שמהווה מניע לנאשם לכעוס על המתלוננת עד כדי הכאתה, הרי שהמתלוננת **נמנעה** מלסייע בהבאת ראיות להוכחת גרסתה ובכך החלישה אותה. באופן זה, **הודתה** המתלוננת בבית המשפט שעשתה כל שלאל ידה על מנת **לטשטש** עקבותיו של אותו "שייח" ואף סירבה לשותף פעולה במשטרה ולמסור את פרטיו. יתכן שחקירתו של אותו שייח היתה שופכת אור על האירוע כולו. היא אף הסתבכה בדבריה אודות מצבן הבריאותי של ס' וח', יתכן שעל מנת למנוע מהן להעיד שנפלה ונחבלה בביתן. עובדות אלה יזקפו לזכות הנאשם.

שנית, גרסת הנאשם **מתיישבת** עם התשתית הראייתית שהונחה לפניי (יותר נכון עם היעדרה). כך, הכחשותיו בדבר הכאת המתלוננת באמצעות **אבן בלטה**, או איום עליה באמצעות **מברג** לא נסתרו בראיות, הואיל והמשטרה **לא** תפסה מברג או אבן בלטה בבית, כמתואר. גם גרסתו לפיה שלל גישה **לנשק** התבררה כנכונה מקום בו המתלוננת אישרה זאת, ואף לא נמצא כל נשק בבית.

שלישית, טענת הנאשם שהתקשר לאח ס' במהלך חילופי הדברים עם המתלוננת לאחר שגילה שהיא בוגדת בו, לכאורה, **נתמכת** בגרסת המתלוננת שמאשרת זאת, כשס' סירב להגיע לעדות במשטרה, באופן שמחזק את טענתו שלא היה בוחר להתקשר לאחיה של המתלוננת בזמן שתוקף ומכה אותה בחמת זעם.

29. הנאשם העיד שלאחר האירוע מושא כתב האישום פנה לבית הדין השרעי בבקשת גירושין, הליך שתלוי ועומד עד לעת הזאת, הקשר בינו לבין המתלוננת ניתן, וכי הוא זה שמטפל בבנותיהם המשותפות, כששלוש מהן לומדות בפנימייה וחוזרות אליו הביתה, ושתיים (בנות 8 ו-15) מתגוררות עמו בבית והוא דואג להן (עמ' 55, ש' 26, ש' 30-32; עמ' 57, ש' 1-2; עמ' 60, ש' 11-14). הגם שמדובר בעובדות שלא הוכחו במהלך ההליך, הרי שבחקירת המתלוננת עלו אינדיקציות ברורות להזנחה מצדה בטיפול בילדות עד כדי התערבות רשויות הרווחה **זמן רב עובר לאירוע דנן**, והוצאתן מהבית לפנימיות בהן לומדות עד היום, **באופן שמנתק קשר סיבתי לאירוע דנן - קשר אותו ניסתה המתלוננת לקשור**.

30. בשולי הדברים יוער כי טענותיו של הנאשם בנוגע לכך שמאבהה, לכאורה, של המתלוננת פנה אליו מספר חודשים לאחר האירוע בבקשה שיתגרש ממנה על מנת שיוכלו להינשא, והנאשם אף הגיש נגדו תלונה במשטרת כפר קאסם (עמ' 59, ש' 12-14, ש' 17-25, ש' 27; עמ' 59, ש' 30-33; עמ' 60, ש' 1-5), הן טענות שלא הוכחו ואין להן כל אינדיקציה בחומר הראיות שהוגש (עמ' 59, ש' 15-16).

31. בנסיבות אלה, חרף **קשיים ופערים** שעלו בגירסת הנאשם - לרבות העובדה שטען בעדותו שהמתלוננת תקפה אותו והפילה אותו ארצה, עובדה שלא בא זכרה בהודעתו במשטרה; העובדה שתחילה טען שהוא רוצה לחזור למתלוננת כי הוא עדיין אוהב אותה, אך לאחר מכן טען שרצונו לחזור אליה נובע מדאגה לילדיו הקטינים; והעובדה שייחל, במסגרת הודעתו במשטרה, למותה, אך טען שהתכוון שבני משפחתה יגרמו לכך - הרי שעדיין לא מצאתי להעדיף, דווקא, את גירסתה של המתלוננת, נוכח הקשיים שעלו ממנה, כמפורט לעיל.

מחדלי חקירה

32. בתיק מחדלי חקירה **מהותיים** ויתכן שחקירה מקיפה ויסודית יותר היתה מביאה לתפיסת ראיות ולגביית עדויות שהיה בהן כדי לשפוך אור על האירועים מושא כתב האישום באופן שהיה מקל על המלאכה בקביעת ממצאים עובדתיים מדויקים.

מחדלים בחיפוש ובתפיסת מוצגים

33. השוטר סשה העיד שלמרות דיווח שהתקבל ממוקד 100 אודות איומים ב**אקדח (ת/5; ת/5א')**, הוא ערך סריקה **בסיסית ומינימאלית** בלבד, ומכיוון שלא קיבל הנחיה ספציפית במהלך החיפוש, **לא חיפש אקדח** (עמ' 10, ש' 27-26, ש' 29; עמ' 12, ש' 7-6, ש' 9).

גם בכל הנוגע לגרסת המתלוננת באשר לתקיפתה במברג ובאבן בלטה, ו**חרף פניה מפורשת של החוקר אייל ויינגרטן, אשר גבה הודעתה במשטרה**, השוטר תמיר העיד **שלא** ביצע חיפוש אחר בלטה או מברג צהוב בזירה (עמ' 14, ש' 5, ש' 7), והשוטר סשה כלל לא זכר שקיבל הוראה לחפשם בזירה (עמ' 11, ש' 16, ש' 18). גם השוטר ראוף שהגיע אחריהם לזירה בניידת ביחד עם השוטר מוחמד אל חטיב, חדל בהתנהלותו מחיפוש ותפיסת המברג והבלטה. למרות שראוף תיעד בדו"ח הפעולה שהמתלוננת אמרה לו בשטח שלאחר שהנאשם הכה אותה הוא לקח מברג מהמטבח (**ת/20**; עמ' 29, ש' 24-23, ש' 28-26; עמ' 30, ש' 2-1), הוא לא ביקש ממנה להצביע בבית, בזמן אמת, על האבן ועל המברג (עמ' 25, ש' 7).

כך דו"ח הפעולה של השוטר סשה נעדר פרטים רבים ו**אקוטיים** המופיעים בדו"ח הפעולה של השוטר תמיר. תמיר מתאר שהמתלוננת נשכבה על הארץ והכתה את עצמה (**ת/2**; עמ' 13, ש' 3-1), עובדה **שאינה זכר** בדו"ח הפעולה של סשה והוא אף אינו זוכר זאת מעל דוכן העדים (עמ' 11, ש' 4); תמיר ציין בדו"ח הפעולה שלו שהמתלוננת מסרה שיש לנאשם נשק, ואף זאת לא צוין בדו"ח הפעולה של סשה ולא זכר שאמרה זאת (עמ' 11, ש' 14).

מנגד, השוטר תמיר העיד ששוחח עם בנה של המתלוננת, א', בזירה אך לא זכר מה אמר לו ולא תיעד את דבריו (עמ' 14, ש' 8-15), כמו גם את תוכן שיחתו עם יתר הילדים בבית (עמ' 15, ש' 8, ש' 10); ולבסוף, דו"ח העיכוב שמילא תמיר אודות עיכוב הנאשם נעלם ואיננו (עמ' 15, ש' 26-31).

34. החוקר אליהו גונן שימש כקצין תורן בעת האירוע (עמ' 11, ש' 20), ומעדותו של השוטר סשה עולה שהוא הגיע לזירה **בתום** הטיפול באירוע והסיע את המתלוננת לתחנה (עמ' 11, ש' 24-22; עמ' 15, ש' 23; עמ' 30, ש' 31).

21-17). הגם שגון לא העיד לפני נראה שגם התנהלותו לקתה בחסר.

כך, החוקר אייל ויינגרטן, אשר גבה את גרסת המתלוננת, פנה לגון בזמן אמת ומסר לו אודות גרסת המתלוננת לפיה הוכתה בראשה בבלטה חומה שנמצאת בבית, וכן שאוימה באמצעות מברג בצבע צהוב אשר נמצא על השולחן בסלון, על מנת שישלח צוות סיוור שיערוך חיפוש בהתאם לגרסה זו, אולם **גון פתר אותו בכך שבסריקות שכבר בוצעו במקום לא נמצאה בלטה וכי אין צורך לתפוס את המברג היות ולא שימש לדקירת המתלוננת בפועל (ת/4; נ/2, ש' 22-20, ש' 82-81; עמ' 17, ש' 26-19; עמ' 19, ש' 21, ש' 23, ש' 30-25, ש' 33-31).**

מחדליהם של השוטרים גון, סשה ותמיר בטיפול באירוע יורדים לשורש הענין בהיותם הראשונים שהגיעו לזירה והיה בידם לתשאל את הילדים, לדווח אודות התנהלותם ומצבם הנפשי ולתפוס ראיות כבדות משקל בהתאם לגרסת המתלוננת שנמסרה לשוטרי תמיר כבר בזירה.

בשל מחדלים אלה אבדו ראיות מהותיות, והדבר יפעל לזכות הנאשם.

מחדלים בבדיקת גרסת הנאשם

35. מחדל נוסף נפל בבדיקת גרסת הנאשם, בכל הנוגע לסתירות ופירוט שהתגלו בגרסת המתלוננת. כך, לא עומתה המתלוננת עם העובדה שחרף עדותה שהוכתה בחוזקה בבלטה בראשה (נ/2, ש' 21-20), לא נמצאה כל בלטה או אבן דומה בבית, ולא נצפית כל חבלה, כל שכן חמורה, בראשה (ת/4) (עמ' 17, ש' 10-7, ש' 26-19, ש' 31-27; עמ' 18, ש' 6-1, ש' 14-7, ש' 16). המתלוננת אף לא עומתה עם הסתירה לפיה בהודעתה הכחישה שהנאשם איים עליה באקדח למול הגרסה ההפוכה העולה בדו"חות הפעולה של השוטרים סשה ותמיר לפיה אוימה באקדח (נ/2, ש' 69-68; עמ' 18, ש' 22-17, ש' 33-26; ת/1; ת/2) (עמ' 19, ש' 4-2).

36. גם רס"ב רוני יהואש, חוקר אלמ"ב בתחנת קדמה אשר ביצע פעולות חקירה בתיק, נותר ללא מענה נוכח העובדה שחרף גרסתה של המתלוננת בדבר חבטה בראשה באמצעות בלטה, ואיום באמצעות מברג שאמור להיות על השולחן בסלון, לא נעשה כל ניסיון לחפש את המוצגים ולתפוס אותם, קל וחומר נוכח הכחשתו הגורפת של הנאשם (עמ' 24, ש' 33-28; עמ' 25, ש' 6-1, ש' 15). יהואש אף אינו נותן הסבר מדוע המתלוננת לא עומתה עם העובדה שחרף גרסתה על חבטה בראשה באמצעות בלטה אין לה כל סימן חבלה בראש, כאמור (עמ' 25, ש' 18, ש' 20).

הימנעות מחקירת הילדים

37. חרף אינדיקציות ברורות בחומר החקירה לכך שבנותיהם של בני הזוג וא' היו עדים לאירוע מושא האישום הראשון, הם לא נחקרו (עמ' 60, ש' 20-17) באופן הפוגע בבירור האמת. החוקר יהואש העיד שבטרם חקירת הילדים פנה לעובדת סוציאלית לפי חוק הנוער שתפקידה להמליץ על ביצוע חקירת הילדים (עמ' 21, ש' 18-17; עמ' 23, ש' 29, ש' 33-32). הגם שהודה כי אין מדובר בפרוצדורה המעוגנת בחוק או בנוהל, הרי שהלכה למעשה כך הונחה וכך פעל (עמ' 21, ש' 21-20).

מהמלצת פקידת הסעד עלה כי "מחמת גילם הרגיש והרגישות בכך שמדובר באלימות בין זוג הוריהם איני

ממליצה על חקירות ילדים, מתוך מחשבה שלא לערב את הילדים בסכסוך משפטי לעתיד" (ת/12; עמ' 21, ש' 15-14).

ייתכן כנראה כי הטעם שניתן להימנעות מחקירת הילדים תמוה, נוכח העובדה שמדובר באירוע אלימות המשפיע ישירות על הילדים ועל רווחתם, באופן הגובר על פני כל סכסוך גירושין עתידי שאולי יתרגש על ההורים, לא כל שכן מקום בו הילדים ממילא מעורבים בסכסוך בהיותם עדי ראייה לו. הלכה למעשה טעם זה מרוקן מתוכן כל אפשרות לגבות עדות מילדים באירועי אלימות במשפחתם, בעוד שנסיין החיים מלמד שעל פי רוב הם העדים **היחידים** לאירועים אלימים המתרחשים בדרך כלל בחדרי חדרים. היותם של הילדים עדי ראייה לאירוע האלימות נלמד מתייעוד של החוקר יהואש במזכר לפקידת הסעד כי "**הילדים הקטנים הם העדים היחידים בתיק ולאשה נגרמו חבלות בגוף כתוצאה מההתקיפה של בן זוגה... (ת/12)**". גם המתלוננת עצמה העידה שהנאשם **הכה אותה בנוכחות חמש הבנות** (עמ' 31, ש' 29-33; עמ' 32, ש' 1; עמ' 33, ש' 5; עמ' 38, ש' 24-27), ואף הנאשם העיד **שהבנות נכחו בבית בעת הגעת השוטרים** (עמ' 55, ש' 28-29; עמ' 60, ש' 26).

חוסר ההיגיון בהתנהלות המשטרה בענין זה מתחדד נוכח העובדה כי באשר לבן א' דווקא נעשה ניסיון לגבות עדות (נ/4; ת/10), **חרף** אי המלצתה של העובדת הסוציאלית, ועל כן האבחנה למול אחיותיו אינה ברורה. **ההשערה** שהעלה החוקר יהואש לפיה, כביכול, א' היה **עד מרכזי**, בניגוד לאחיות, ועל כן נוכח חומרת העבירה נעשה ניסיון לגבות עדות **רק** ממנו, אין לה על מה שתסמוך (עמ' 21, ש' 22-25, ש' 26-28, ש' 31-32). למעשה, מדובר בהשערה **שגויה בתכלית**, הואיל והמתלוננת עצמה שבה ומציינת **שהמכות היו דווקא בנוכחות חמש הבנות, לאחר שא' יצא מהבית** (עמ' 35, ש' 8; עמ' 38, ש' 24-27), והיא מסכימה במפורש במשטרה שיגבו עדות מהבנות – מ' בת ה-12, נ' בת ה-9, ר' בת ה-8 וח' בת ה-6 (נ/2, ש' 24-27, ש' 29).

הימנעות מחקירת עדים רלוונטיים נוספים

38. התרשמתי שלא נעשה מאמץ מספק לגביית גירסאות מעדים רלוונטיים, כאשר מהמזכרים שהוגשו עולה שמדובר בעדים שזומנו להגיע לתחנה, אך התחמקו, ומשכך, נזנח הדבר ולא ננקט כלפיהם כל צעד.

כך למשל פנה החוקר יהואש לאחיה של המתלוננת, **ס'**, שאין חולק שהנאשם התקשר אליו בעיצומו של האירוע, וביקש שיגיע למסירת עדות, זאת בכדי לקבל התייחסותו לטענה שהעלה הנאשם לפיה בשיחה סיפר לו כל מה שקרה בזמן אמת. אך למרות שבתחילה הודיע ס' שיגיע, בהמשך חזר בו ולא התייצב בתחנה (ת/13; ת/15; עמ' 22, ש' 31; עמ' 23, ש' 2, ש' 3-4, ש' 6-16, ש' 18). למותר לציין כי תוכן עדותו של ס' נוגעת במישורין למידע שמסר הנאשם לחוקרים, ועל כן הימנעות מגביית גרסה מס' פוגעת בהגנת הנאשם.

באופן דומה, פנה החוקר יהואש **להיבא** שדיווחה אודות האירוע למוקד 100, על מנת לזמנה לעדות. גם כאן, סירבה היבא לבקשה בטענה שאינה מעוניינת להיות מעורבת (ת/11; ת/20; ת/16; עמ' 22, ש' 12-14, ש' 16-17, ש' 19, ש' 23). יוזכר שהיבא היא העדה היחידה שהעלתה את סוגיית האקדח בעת הדיווח למשטרה (עמ' 23, ש' 26), כמו גם זו שא' דיווח לה ככל הנראה אודות האירוע בעת התרחשותו, ומכאן חשיבות גרסתה.

גם ח' וס', אצלן עבדה המתלוננת בעבודות משק בית לא נחקרו (ת/7; עמ' 24 ש' 17, ש' 19-20). מחומר הראיות עולה שח' סירבה להגיע לתחנה, למרות שהמתלוננת והנאשם הזכירו אותה בעדותם, והנאשם אף טען שהמתלוננת סיפרה לו שנפלה במהלך עבודה שם וכך נחבלה בגופה (עמ' 23, ש' 20-21; עמ' 24, ש' 5), גרסה אותה מכחישה המתלוננת לחלוטין (נ/3, ש' 16-17, ש' 19), ומכאן חשיבותה של עדות זו. אמנם ח' שוללת בשיחה עם החוקר יהואש שהמתלוננת נפלה בביתה במהלך העבודה, אך מדובר במשפט שנותר עלום ושלא בורר כדבעי (עמ' 24, ש' 27) וברור שנודעת חשיבות לבירורו נוכח התחמקויותיה החוזרות ונשנות של ח' להגיע למשטרה (ת/9; ת/8, ת/7, עמ' 24, ש' 15).

39. טענתו של החוקר יהואש לפיה מקום בו העדים סרבו להגיע לתחנה על מנת למסור עדות לא הותירה בידו ברירה אלא לוותר על עדותם אינה מקובלת עליי, ודאי לא מקום בו מדובר במכלול רב של עדים. המטרה היא להגיע לחקר האמת ועל כן יש לנסות בכל דרך להתחקות אחר עדים רלוונטיים שיש בעדותם כדי לשפוך אור על נסיבות האירוע. במקרה שלפניי, למעט שיחות טלפון לזימון מי מהעדים, לא נעשה דבר. משעומת החוקר יהואש עם פעולות חקירה שניתן היה לבצע על מנת לגבות עדויות מעדים אלה, דוגמת שליחת שוטרים דוברי ערבית על מנת שידוּבּוּ מי מהם, הוא נותר ללא מענה (עמ' 22, ש' 25, ש' 27, ש' 29).

סוף דבר

40. גירסתה של המתלוננת חסרה ונמצאו בה תמיהות וסתירות היורדות לשורשו של ענין; הרקע לויכוח בין הנאשם למתלוננת נותר לוט בערפל (באופן שיכול להתיישב עם קיומו של מניע למתלוננת להתלונן על הנאשם בד בבד עם קיומו של מניע לנאשם לתקוף את המתלוננת); טענה לחבלות חמורות שספגה בראשה (כולל פצע מדמם) לא נתמכה בראיות (בתמונות, בתעודה רפואית או בעדויות השוטרים); כלי תקיפה (מברג ובלטה) שנטען שהנאשם איים והיכה באמצעותם את המתלוננת לא נתפסו בזירת האירוע; עדים רלוונטיים שיכולים היו לשפוך אור על ההתרחשות לא נחקרו (בנותיהם של המתלוננת והנאשם, לפחות הגדולות שבהן, ס', ח' וס'); והספק שמא החבלות שתועדו בגופה של המתלוננת מקורם באירוע אחר לא הוסר (נפילה במקום העבודה; חבלות כתוצאה מהטיפוס על החומה במהלך המנוסה מהבית או כתוצאה מהנפילה עם הגעת השוטרים), כאשר מכל מקום, גם אם מדובר במעשה תקיפה מצד הנאשם, סיטואציה אותה כמובן לא ניתן לשלול - הרי שטיבו ואופן התרחשותו לא הוכחו לפניי מעבר לספק סביר.

מנגד, גירסתו של הנאשם - בעייתית ככל שתהיה - אין בה כדי למלא את החסר.

41. לאור האמור לעיל, מצאתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום, וזאת מחמת ספק.

ניתנה היום, כ"ד תמוז תשפ"א, 04 יולי 2021, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד דניאל דהן ומתמחה גב' קורל ויזל, הנאשם ובא-כוחו.